

Реферат на тему: "Гійом Аполлінер"

Гійом Аполлінер

РЕФЕРАТ

на тему:

"Гійом Аполлінер"

Позашлюбний син італійського офіцера і польської дворянки (Анжеліки Кастровицької, російської підданої, дочки польського офіцера Михайла Аполлінарія Кастровицького, який втік в Італію після Польського повстання 1863-1864 р.;) з'явився на світ 26 серпня 1880 р. в Римі під ім'ям Вільгельма Аполлінариса Кастровицького.

Спочатку він відвідував школу в Монако, куди переїхав разом з матір'ю. У 1899 році він перебрався в Париж, де обертався серед авангардистів від мистецтва (серед його друзів були художники Марлен Андре Дерен, Рауль Дюфі, Пабло Пікассо, письменники Макс Жакоб і Альфред Жаррі) і політиків. Кастровицький, почавши писати, взяв псевдонім — Гійом Аполлінер.

У 1902 році він відправився в один з рейнських замків як домашнього вчителя, зустрів і полюбив англійську гувернантку Анні Плейден, що — незважаючи на тривалі залицяння — так і не стала його дружиною. Нещаслива любов була темою багатьох віршів Аполлінера.

1887 — разом з матір'ю і молодшим братом Аполлінер переїжджає в князівство Монако, де учиться в монахському релігійному коледжі Св.Карла.

1896-1897 — протягом п'яти місяців відвідує ліцей у Німці, потім надходить у ліцей Станіслава в Каннах.

1899 — родина Кастровицьких переїжджає в Париж. Аполлінер влаштовується службовцем банківської контори.

1901 — публікує вірш "Місто і серце", у якому сполучається любовна лірика з урбаністичними мотивами, що буде характерно для усієї творчості Аполлінера.

1901-1902 — працює в Німеччині як вихователь у німецькій родині.

1902 — повертається в Париж; стає редактором фінансового видання "Супутник рантьє". Займається журналістською діяльністю, пише невеликі статті для журналів "Європеець", "Сонце", "Мессідор", "Соціальна демократія". У тому ж році публікує кілька віршів і оповідань, одне із яких — "Єресіарх" (L'eresiarque) було вперше підписаний псевдонімом Гійом Аполлінер.

1903 — знайомиться з поетами Максом Жакобом і Андре Сальмоном і разом з ними засновує журнал "Езопово свято" (Le Festin d'esope), що проіснувало до 1904 р. (вийшло 8 номерів). Стає завсідником літературних кафе; знайомиться з плеядою визнаних метрів і майбутніх знаменитостей Жаном Мореасом, Полем Фором, Альфредом Жаррі, Морісом де Вламінком, Андре Дереном, Анрі Руссо і багатьма іншими.

1905 — знайомство з Пабло Пікассо. Друкується в журналі "Вірші і проза", який видавався поетом-символістом П.Фором.

1907 — пише заради заробітку два еротичних романи. Виступає з лекціями в Салоні незалежних художників про поетів і поезію.

1908 — у лекції, під заголовком "Нова поетична фаланга", Аполлінер висуває програму нового гуманістичного ліризму.

1909 — починає вести рубрику художньої критики в журналах "Непримиренний" і "Французький Меркурій"; великий резонанс викликає його стаття "Поезія символістів" (Poesie symboliste).

Травень 1909 — публікує поему "Пісні нещасливого в любові" (La Chanson du mal-aimé), у грудні поетичну прозу "Гниючий чарівник" (L'enchanteur pourrissant).

1910 — виходить збірник розповідей "Єресіарх і компанія" (L'eresiarque et Companie).

Березень 1911 — опублікований віршований збірник "Бестіарій, чи Кортєж Орфея" (Le Bestiaire, ou le Cortège d'Orphée). Відкриває в "Французькому Меркурії" розділ "Курйози", що веде до самої смерті.

7 вересня 1911 — по підозрі в співучасті в крадіжці "Джоконди" Леонардо да Вінчі з Лувра укладений у паризьку в'язницю Санте; 12 вересня відпущений за відсутністю складу злочину.

1911: Рання лірика. З фінансових міркувань Аполлінер писав порнографічні романи, найвідоміший з яких, Одинадцять тисяч різок ("Les onze mille verges"), опублікований у 1907 році, по-новому представив праці маркіза де Сад.

Двома роками пізніше з'явилася розповідь Гниючий чарівник ("L'enchanteur pourrissant"), проілюстрований Дереном. У ньому Аполлінер уперше заявив свої основні теми: любовні страждання, суміш реальності і "зверхреальності", неправди і правди. Стилістично Аполлінер йшов новими шляхами: він комбінував різні оповідальні стилі і скасував класичну просторово-тимчасову структуру оповідання (хронологічна побудова розповідей і романів). У 1911 році вийшов його перший збірник віршів Бестіарій, чи Кортєж Орфея ("Le bestiaire ou le cortège d'Orphée") — римовані, головним чином присвячені тваринам, чотиривірша з ілюстраціями Дюфі.

1912 — разом із друзями засновує журнал "Паризькі вечори" (з 1913р. його директор), покликаний інформувати публіку про нові тенденції в поезії і живописі; на його сторінках фігурують імена М.Жакоба, Б.Сандрара, Анрі Матисса, А.Руссо, А.Дерену, Франсіса Пікабїя, Жоржа Шлюбу, Фернана Леже, М. де Вламінка й ін.

Лютий 1912 — друкує самий ліричний зі своїх віршів "Міст Мірабо" (Le Pont Mirabeau), а в грудні — поему "Зона" (Zone), що висуває його на перше місце серед сучасних поетів.

Червень 1913 — слідами лютневої виставки італійських футуристів пише статті "Футуристична антитрадиція" (L'antitradition futuriste). У травні 1913 випускає книгу "Художники-кубісти: Міркування про мистецтво" (Les Peintres cubistes: Meditations esthetiques), де доводить право кожного художника на творчий пошук.

Аполлінер, що виклав у цій книзі принципи мальовничого кубізму, сам випробував на собі вплив цієї школи і намагався перенести її прийоми на мистецтво слова. Не

задовольняючи порушенням канону в області синтаксису, метра і словника, Аполлінер виганяє зі своїх віршів пунктуацію, прибігає до типографських хитрувань і ін. прийомам, ціль яких дати в поезії властивому мальовничому кубізму багатопланове відчуття об'єкта. Після виходу книги Аполлінера визнають глашатаєм і теоретиком кубізму.

1913 — виходить збірник віршів 1898-1913р. "Алкоголі" (Alcools). Цей збірник, як і "Міркування про мистецтво", розглядалися поетами-модерністами в якості програмних. Назва збірника натякала на оп'яняюче якість "нового світу", на його технізованість і стрімкий темп життя. П'ятдесят віршів збірника не відзначені якоюсь єдиною стильовою спрямованістю, вони виявляли елементи футуризму і демонстрували тематичну і стилістичну багатосторонність автора. "Алкоголі" затвердили безпунктуаційне написання, яке Аполлінер вперше використовував у "Зоні".

У цій "естетиці здивування" він розглядав кубізм як вихідний пункт власної поетичної творчості. У тому ж році вийшов у світло збірник віршів Алкоголь, що він писав з 1898 року. Назва натякала на оп'яняюче якість "нового світу", на його технізованість і стрімкий темп життя. П'ятдесят віршів збірника не відзначені якоюсь єдиною стильовою спрямованістю, вони виявляли елементи футуризму і демонстрували тематичну і стилістичну багатосторонність автора. Перший вірш. Зона, будучи гімном Ейфелев вежі, великому місту і — одночасно — визнанням самотності людини в ньому, являло собою маніфест сучасної лірики: речі і думки, реальність, почуття і картини сну сплітаються тут воедино. Аполлінер писав довгі римовані і неримовані вірші, ігнорував пунктуацію і загальноприйнятну метрику Велику частину збірника складали символістські і романтичні вірші, а також вірша з відгомонами народних пісень (зокрема, рейнських). Особливою популярністю користується вірш Міст Мірабо ("Le Pont Mirabeau"), у якому Аполлінер порівнював своє любовне страждання з повноводною Сеною. Пісня нелюбимого ("La chanson du malaimé") — автобіографічний вірш, у якому Аполлінер писав про свою велику нерозділену любов. У цих віршах — як і в інших своїх добутках — Аполлінер виставляв себе аутсайдером, і ця доля, на його думку, уготована в суспільстві всім художникам-авангардистам.

1914 — публікує кілька експериментальних віршів, набраних у формі малюнків (каліграмм).

1915 — під час Першої світової війни Аполлінер іде добровольцем на фронт, де одержує важке поранення в голову. Після демобілізації повертається в Париж, де займається активною творчою діяльністю.

1916 — випускає збірник розповідей "Убивство поета" (Poète assassiné); в одному з них змодельював універсальний образ долі поета, відданого на розтерзання юрбі.

Червень 1917 — здійснює постановку своєї п'єси "Груди Тирезія" (Les Mamelles de Tirésias), що викликали суспільний скандал. П'єса "за допомогою ірреальності що відбуває, особливих декорацій, танців, акробатики і шумів була покликана показати Аполлінерове уявлення тотального театру". Ця п'єса, на підставі нової естетичної форми, вважається початком театру абсурду. Для такого роду драматургії Аполлінер

першим висунув поняття сюрреалізму.

У грудні Аполлінер виступає з лекцією "Нова свідомість і поети" (*L'esprit nouveau et les poètes*), що став його поетичним заповітом.

1917-1918 — активно публікується в журналах, підготовляє кілька сценаріїв для фільмів, пише дві п'єси і комедію "Казанова" (*Casanova*).

У 1918 році з'явилися Калліграмми. Аполлінер організував вірші візуально і, таким чином, уперше створив так називані ідеограми, у яких текст і текстові образи сплавляються воедино. У тому ж році 38-літній поет вмер у Парижі від грипу. Незабаром після його смерті вийшов тім розповідей Єресіарх і ДО ("*L'heresiarque et Cie*", 1920), у яких дійсність і вигадка спліталися в нову фантастичну реальність.

Особлива емоційність віршів Аполлінера естетизує області діяльності людини, що вважалися до того непоетичними. Аполлінер радив сучасним поетам звертатися до романного досвіду. Він орієнтує вірш на асоціативний образ, вводить у тканину тексту не книжкове слово, поетичність підтримується як за допомогою рими, так і через зміну внутрішньої змістовності. Поет називав свою реформу вірша, його формальний і змістовний рівні, як не покажеться парадоксальним, "натуралізмом вищого порядку", маючи у виді "правду життя". Саме Аполлінер вводить у літературний побут слово "сюрреалізм", що в його інтерпретації означає "новий реалізм", як антитезу абстрагованості символізму і життєподібності натуралізму.

Аполлінерові належать кілька збірок віршів, новел, розповідей, буфонная п'єса "Грудей Тіресія" (1917) і опублікований посмертно роман "Сидяча жінка" (1920). Перший виданий поетичний збірник називається "Бестіарій, чи Кортєж Орфея" (1911). Поет, використовуючи середньовічний жанр бестіарію, чотирьохвіршшя, що з'єднує розповідь про тварин з повчальною мораллю, передає свою насолоду життям. Більш зрілим є збірник "Алкоголі" (1913), у якому Аполлінер змінює камерну символістську естетику на епос, роблячи предметом поетичного дослідження щоденність, за якої ховається могутній і трагічний ритм століття, що почалося. Лірична епічність поезії Аполлінера не суперечить музикальності.

Під час першої світової війни Аполлінер іде добровольцем на фронт, у березні 1916 року він був важко поранений у голову, після поранення поет так і не зміг оправитися, 9 листопада 1918 року помер у Парижеві.

У 1915 році поет пише "Послання до Лу", у яких він визнається у своїх почуттях великосвітській красуні Луїзі Колиньї-Шатійон, яка відхилила його домагання. Для збірника "Калліграмі" (1918) характерно трагічне сприйняття війни, коли ілюзії розвіяні, а придбаний на війні досвід суперечить офіційній пропаганді. "Калліграмі" важливі з погляду зміни форми вірша, Аполлінер використовує колаж, включає в поетичний текст обривки почутих фраз, газетні заголовки, оголошення. Усе це починається поетом для того, щоб довести, що будь-який прояв життя може бути предметом естетичного осмислення, тому що в реальності не існує розподілу на високе і низьке.

Квітень 1918 — видає віршований збірник "Калліграмми" (*Calligrammes*).

9 листопада 1918 — Аполлінер вмер у Парижеві, заразивши іспанкою, у віці 38 років. Похований 13 листопада на цвинтар Пер-Лашез.

Від шаблонового футуризму Аполлінера, що випробувало на собі вплив не тільки Рембо, але і Гейне і Бодлера, відрізняє його зв'язок з літературою минулого. Навіть своїми каліграммами й ідеограмами Аполлінер зобов'язаний не тільки новаторським тенденціям, але і знайомству з поезією александрійців. Аполлінер уплинув на новітню французьку поезію аж до останніх її представників зверхреалістів, що не тільки сама назва своєї школи, але і принцип сверхреалистской імпровізації запозичали в Аполлінера.

Життя настільки багатогранне, що поняття магістрального і маргінального напрямків у мистецтві можуть поміняти знаки. Аполлінерівські поетичні новації були підхоплені дадаїстами, сюрреалістами, вони продовжилися у творчості Арагону, Елюара, Перса, Каду.